

532.

**UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW**

z dnia 5 kwietnia 1950 r.

w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części między państwowymi jednostkami gospodarczymi.

§ 1. Państwowymi jednostkami gospodarczymi w rozumieniu niniejszej uchwały są: przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje państwowe oraz związków samorządu terytorialnego, przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze, centrale spółdzielczo-państwowe, jednostki budżetu państwowego i samorządowego oraz spółki prawa cywilnego i handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

§ 2. Przekazywanie między państwowymi jednostkami gospodarczymi przedsiębiorstw, zakładów lub ich części, stanowiących zorganizowane zespoły gospodarcze, następuje nieodpłatnie.

§ 3. 1. Przekazywanie w trybie niniejszej uchwały następuje na podstawie zarządzenia ministra, któremu podlegają przekazujący i przejmujący, a w przypadku, gdy przekazujący i przejmujący podlegają różnym ministrom — na podstawie zarządzenia obu ministrów. W razie sporu decyduje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 4. Przy przekazywaniu przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części powinien być sporządzony akt zdawczo-odbiorczy, podpisany przez upoważnionych przedstawicieli strony przekazującej i przejmującej. Protokoły zdawczo-odbiorcze powinny być uzgadniane z bankami finansującymi eksploatację i inwestycje.

§ 5. 1. Jeżeli przedmiot przekazania samodzielnie bilansuje, przejściu podlegają wszystkie aktywa i pasywa objęte bilansem sporządzonym na dzień przejścia, jak również ustalony dla przekazywanego przedmiotu limit finansowania robót kapitałowych i środków obrotowych, dotacje na pokrycie planowych strat oraz wpłaty do budżetu państwowego i amortyzacji.

2. Jeżeli przedmiotem przekazania jest przedsiębiorstwo w całość, na stronę przejmującą przechodzą również prawa i zobowiązania nie objęte bilansem, sporządzonym na dzień przejścia.

§ 6. Podstawą sporządzania bilansu są zapisy księgowe przekazywanego przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części oraz spis majątku z natury (inventaryzacja na dzień przejścia). W komisji inventaryzacyjnej biorą udział przedstawiciele strony przekazującej i przejmującej.

Za zgodą ministra, któremu podlega strona przejmująca, można inventaryzacji zaniechać lub przeprowadzić ją w ograniczonym zakresie.

§ 7. Bilans na dzień przejścia, sporządzony przez przedsiębiorstwo przekazywane, podlega zatwierdzeniu przez organizację nadrzędną strony przekazującej i przejmującej.

§ 8. Roczny bilans przejętego przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części wchodzi do bilansu zbiorczego tej jednostki, której organizacyjnie podlega z końcem roku bilansowego.

§ 9. Jeżeli przedmiot przekazania samodzielnie nie bilansuje, podstawą przejścia jest spis z natury przekazywanego majątku na dzień przejścia. W tym przypadku przejściu ulegają tylko składniki majątku trwałego oraz składniki materiałowe i towarowe.

§ 10. Datą przekazania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części powinien być pierwszy dzień miesiąca.

§ 11. Spory majątkowe mogące wyniknąć między przejmującym a przekazującym na tle wykonania zarządzenia o przekazaniu rozstrzyga właściwy minister, jeżeli obie strony jemu podlegają lub państwowe komisje arbitrażowe, jeżeli strony te podlegają różnym ministrom.

§ 12. Uchwała niniejsza nie narusza przepisów uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. oraz uchwały Rady Państwa z dnia 7 września 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800 i Nr A-72, poz. 919).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW H. Mine

533.

**UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW**

z dnia 5 kwietnia 1950 r.

w sprawie sprzedaży przez jednostki służbowe motocykli w ramach etatów samochodowych.

§ 1. 1. Zezwala się jednostkom służbowym, posiadającym motocykle w ramach przyznaných etatów samochodowych, na sprzedaż tych motocykli pracownikom zatrudnionym w tych jednostkach, a pełniącym funkcje wymagające stałego używania tego rodzaju pojazdu mechanicznego.

2. Za jednostkę służbową w rozumieniu niniejszej uchwały uważa się władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe lub przedsiębiorstwa będące pod zarządem państwowym, przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze oraz władze, urzędy, przedsiębiorstwa i zakłady samorządowe, dla których etaty motocykli ustalone zostały w trybie uchwały Rady Ministrów z dnia 9 września 1949 r. w sprawie trybu ustalania etatów samochodowych dla urzędów i instytucji państwowych (Monitor Polski Nr A-70, poz. 387) i przepisów na jej podstawie wydanych.

3. Sprzedaż nie może nastąpić na rzecz pracowników, zatrudnionych w ministerstwach, urzędach centralnych oraz centralnych władzach instytucji gospodarczych i społecznych.

4. Sprzedaż nie może nastąpić na rzecz pracownika, którego praca ma charakter czasowy lub dorywczy.

5. Nie mogą być sprzedawane motocykle w przypadkach, gdy do pełnienia funkcji wymagającej używania motocykla powołanych jest kilku pracowników, dla których przeznaczony jest jeden motocykl.

6. Nie mogą być sprzedawane motocykle importowane w roku 1949 i w latach następnych przed upływem 2-letniego okresu używania.

§ 2. 1. Na każde żądanie przełożonego jednostki służbowej sprzedany motocykl powinien być użyty przez nabywcę do celów służbowych. W związku z powyższym przy wskazaniu pracownika, jako nabywcy motocykla (§ 3 ust. 1 i § 4 ust. 1), jednostka służbowa przyjmuje od niego zobowiązanie na piśmie do używania motocykla w związku z jego obowiązkami za zwrotem kosztów, o których mowa w § 6, w czasie trwania stosunku służbowego lub do czasu, kiedy motocykl stanie się trwale niezdający do dalszego użytku, nie dłużej jednak niż w ciągu 3 lat od daty jego kupna przez pracownika.

2. Odmowę użycia motocykla do użytku służbowego traktować należy na równi z odmową wykonania polecenia służbowego.

§ 3. 1. Jednostka służbowa dokonuje sprzedaży motocykla za pośrednictwem Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt” i w tym celu przekazuje motocykl C. H. P. M. „Motozbyt”, wskazując jednocześnie osobę nabywcę.

2. Centrala Handlowa Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt” — równocześnie z zawarciem umowy ze wskazanym nabywcą — wypłaca jednostce służbowej cenę motocykla według przeprowadzonego oszacowania, potrącając na swą rzecz ustaloną w sposób ogólnie obowiązujący marżę. Potrzebne na ten cel kredyty będą uwzględnione w planie kredytowym.

3. Cena sprzedaży motocykla nabywcy równa się cenie oszacowania z doliczeniem kosztów kredytu bankowego.

4. Na żądanie nabywcy cena za motocykl rozłożona będzie na raty w wysokości nie mniejszej niż 4.000 zł miesięcznie. Ilość rat miesięcznych nie może przekraczać 20.

5. W przypadkach, określonych w ust. 4, w umowie sprzedaży należy zamieścić zastrzeżenie, że własność motocykla przechodzi na nabywcę z chwilą uiszczenia całej należności, że nabywca obowiązany jest opłacać ubezpieczenie autocasco, że do czasu uzyskania prawa własności nabywca przyjmuje motocykl do używania na własny rachunek i niebezpieczeństwo w zakresie odpowiedzialności cywilnej, że cała należność staje się wymagalną w razie rozwiązania stosunku służbowego pracownika lub trwałej niezdadności motocykla do użytku oraz inne zastrzeżenia właściwe przy sprzedaży na raty.

§ 4. 1. W przypadku, gdy jednostka służbowa nie jest posiadaniem motocykla, a dysponuje etatem, może wskazać Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt” odpowiedniego pracownika w celu bezpośredniego sprzedania mu motocykla na warunkach wyżej wyszczególnionych.

2. Posiadanie etatu powinno być stwierdzone przez właściwy Urząd Wojewódzki (Wydział Komunikacyjny).

3. Pracownikowi posiadającemu powyższe skierowanie służy prawo pierwszeństwa kupna.

§ 5. 1. Przypadający na sprzedany motocykl etat zwalnia się z chwilą rozwiązania stosunku służbowego z nabywcą motocykla lub też z chwilą, gdy motocykl stanie się trwale niezdatny do użytku.

2. Nabyty przez pracownika motocykl może być na niego zarejestrowany dopiero z chwilą przejścia na jego własność.

§ 6. Za przejazdy służbowe, dokonane motocyklem sprzedanym pracownikowi, pracownik otrzymywać będzie zwrot kosztów w trybie przewidzianym w § 30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 279). Jednolitą taryfę dla przejazdów motocyklowych ustali Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej i Finansów.

§ 7. 1. O każdorazowej sprzedaży motocykla jednostka służbowa zawiadomi niezwłocznie swoją władzę przełożoną.

2. Do dnia 10 pierwszego miesiąca każdego kwartału, poszczególne ministerstwa przesyłać będą Ministerstwu Finansów zbiorcze zestawienie dotyczące ilości sprzedanych motocykli przez jednostki finansowane z budżetu państwowego.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Finansów oraz zainteresowanym ministrom.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW H. Mine

534.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO

z dnia 17 marca 1950 r.

w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Dokumentacji Naukowo-Technicznej.

Na podstawie art. 1 ust. 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o tworzeniu Głównych Instytutów Naukowo-Badawczych Przemysłu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Skarbu, co następuje:

§ 1. Wydziela się z Głównego Instytutu Pracy w Warszawie, utworzonego zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1948 r. w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Pracy, instytut specjalny pod nazwą „Centrum Dokumentacji Naukowo-Technicznej” i przekształca się go w „Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej”, zwany w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia „Instytutem”.

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem Instytutu jest: prowadzenie mających na celu rozwój produkcji przemysłowej prac naukowo-badawczych w dziedzinie metodologii dokumentacji naukowo-technicznej dla wprowadzenia jednolitych i racjonalnych metod pracy w ośrodkach dokumentacji naukowej oraz gromadzenie, rejestrowanie, porządkowanie i rozpowszechnianie dokumentacji naukowej w dziedzinie techniki i zagadnień gospodarczych związanych z techniką, a w szczególności:

1) koordynacja działalności ośrodków dokumentacji naukowej, jak bibliotek oraz Instytutów Naukowo-Badawczych, Biur Projektów, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw społecznych w zakresie gromadzenia i wykonywania dokumentacji naukowo-technicznej drukowanej, rysowanej, fotografowanej, filmowanej, udźwiękowionej oraz współpraca z nimi;

2) rozpowszechnianie wśród zainteresowanych urzędów, instytucji i przedsiębiorstw społecznych, wyższych uczelni technicznych i instytutów naukowo-badawczych dokumentacji naukowo-technicznej, tłumaczeń, streszczeń, rysunków, prac naukowych, filmów, płyt, taśm dźwiękowych itp.;

3) opracowywanie własnych wydawnictw z zakresu dokumentacji wiedzy technicznej lub wspólnie z innymi instytucjami, urzędami i przedsiębiorstwami społecznymi;

4) udzielanie informacji i udostępnianie dokumentacji naukowo-technicznej klubom racjonalizatorów i wynalazców;

5) opracowywanie i usprawnianie urządzeń i materiałów do prac dokumentacyjnych oraz współpraca z przemysłem w zakresie ich produkcji;

6) przygotowywanie kadr do prac dokumentacyjnych;

7) łączność i współpraca z odpowiednimi instytucjami zagranicznymi, a zwłaszcza w Z.S.R.R. i Krajach Demokratycznych.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad Instytutem sprawuje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 5. Władzami Instytutu są: Dyrekcja i Rada Naukowa.

§ 6. Organem zarządzającym Instytutu jest Dyrekcja, powoływana i zwalniana przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, składająca się z Dyrektora Naczelnego, reprezentującego Dyrekcję samodzielnie oraz z podległych mu dwóch Dyrektorów Naukowo-Technicznych.

§ 7. Do ważności zobowiązań, zaciąganych przez Instytut, wymagane jest współdziałanie dwóch członków Dyrekcji łącznie.

§ 8. Rada Naukowa składa się z członków powoływanych i odwoływanych przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Sprawuje ona bezpośredni nadzór nad działalnością Instytutu oraz wykonuje czynności określone w statucie.

§ 9. Budżet Instytutu obejmujący całość dochodów i wydatków objęty jest budżetem Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 10. Przekazaniu na rzecz Instytutu ulega majątek Skarbu Państwa oznaczony przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządza protokółarnie przekazanie Instytutowi majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 11. Szczegółową organizację i zakres działania Instytutu ustali statut, nadany przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 12. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr
MINISTER SKARBU K. Dąbrowski

Redakcja i Administracja: Warszawa, ul. Bracka 20. Telefony: Redakcja 864-75, 867-28, Administracja 864-74.

PRENUMERATA „Monitora Polskiego” wynosi: cz. A — rocznie zł 1.800, półrocznie zł 1.000, kwartalnie zł 600, cz. B — kwartalnie zł 750, obie części A-B — rocznie zł 4.500, półrocznie zł 2.300, kwartalnie zł 1.200. Prenumeratę „Monitora Polskiego” oraz ogłoszenia przyjmują Oddziały PAP: Łódź, Piotrkowska 133, Kraków, Rynek Kleparski 4, Katowice, Jana 11, Poznań, Mielżyńskiego 8, Bydgoszcz, Libelta 4, Wrocław, Traugutta 35. Konto czekowe P.K.O. Warszawa Nr I-4797.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji „Monitora Polskiego” w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.